

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Εθνικόν και Καποδιστριακόν
Πανεπιστήμιον Αθηνών
—ΔΡΥΘΕΝ ΤΟ 1837—

Ονοματοδοσία δρόμων Πανεπιστημιούπολης

Κ. Παπαρρηγοπούλου

Μ. Αποσταλίου

Ν. Πολίτη

Πρυτανεία Καθηγητή Μ.-Α. Κ. Δημόπουλου
Αθήνα, 15 Μαΐου 2022

Υπεύθυνος Σύνταξης - Έκδοσης
Ιστορικό Αρχείο, Γραφείο Τύπου ΕΚΠΑ
Επιμέλεια Φιλολογική και Γραφιστική
Διεύθυνση Δημοσιευμάτων και Εκδόσεων

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η ονοματοδοσία κεντρικών δρόμων της Πανεπιστημιούπολης Ζωγράφου αποτελεί μια από τις παρεμβάσεις για την ουσιαστική αναβάθμιση των υποδομών του ΕΚΠΑ, μια προτεραιότητα που έθεσαν εξ αρχής ψηλά οι Πρυτανικές Αρχές και την υλοποιούν με συγκεκριμένες προγραμματικές δράσεις. Ήδη είναι σε εξέλιξη εργασίες συντήρησης ή/και δημιουργίας νέων υποδομών σε όλα τα σημεία παρουσίας του ΕΚΠΑ, ενώ υλοποιούνται και μεγάλες προμήθειες εξοπλισμού.

Οι Πρυτανικές Αρχές έχουν εκπονήσει και η Σύγκλητος έχει εγκρίνει το Στρατηγικό Σχέδιο Ανάπτυξης του Ιδρύματος, όπου μεταξύ των στρατηγικών εργαλείων που προβλέπονται είναι αφενός η συντήρηση και η αναβάθμιση των υπάρχουσών κτηριακών εγκαταστάσεων και του περιβάλλοντος χώρου και αφετέρου η ανέγερση ή αγορά νέων εγκαταστάσεων τόσο για τη στέγαση Τμημάτων και υπηρεσιών, νέων ή παλαιών, όσο και για την κάλυψη νέων αναγκών τους.

Στο πλαίσιο αυτό, ενίσχυσης των υποδομών αλλά και ανάδειξής τους,

εντάσσεται και η ονοματοδοσία κεντρικών δρόμων στην Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου. Η ονοματοθεσία είναι μια παμπάλαια πρακτική. Την υιοθέτησε από την πρώτη στιγμή της παρουσίας του ο άνθρωπος για να μπορεί να ελέγξει τον χώρο του, να καθορίσει τα όριά του, να επιβάλει την κυριαρχία του. Η ονοματοθεσία οδών και πλατειών αποτέλεσε έναν από τους κυριότερους μηχανισμούς ιστορικής σήμανσης του περιβάλλοντος. Το όνομα ενός δρόμου ή μιας πλατείας λειτουργεί με διττό τρόπο: αφενός πρακτικά, καθώς κατεξοχήν εξυπηρετεί τον προσανατολισμό και τον διοικητικό έλεγχο του χώρου κι αφετέρου συμβολικά, μεταδίδοντας αξίες και νοήματα. Η θέση ενός οδωνυμίου διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στο τι και πώς θυμόμαστε.

Παράλληλα, τα οδωνύμια αποδίδουν ταυτότητα στον χώρο στον οποίο εντάσσονται και αποτελούν τόπους μνήμης διαμορφώνοντας ένα κοινό πεδίο νοημάτων σε σχέση με το παρελθόν και το παρόν. Έτσι, από τη μια, θελήσαμε να διευκολύνουμε την κίνηση των ανθρώπων και των οχημάτων σε έναν από τους πλέον σημαντικούς χώρους του ΕΚΠΑ, την Πανεπιστημιούπολη. Από την άλλη, θελήσαμε να αποδώσουμε τιμή σε διακεκριμένες προσωπικότητες της πανεπιστημιακής κοινότητας, η οποία περιλαμβάνει τόσο το διδακτικό όσο και το διοικητικό προσωπικό, καθώς και το φοιτητικό σώμα.

Σε αυτή την κατεύθυνση ζητήσαμε από τις Κοσμητείες των Σχολών που βρίσκονται στην Πανεπιστημιούπολη να προτείνουν ονόματα καθηγητών τους που τίμησαν με το έργο τους το Πανεπιστήμιο τον 19ο αιώνα και έως κυρίως τον Μεσοπόλεμο, ώστε να δοθούν τα ονόματά τους στους δρόμους που τις περιβάλλουν. Πρόκειται συγκεκριμένα για τους: **Χρήστο Ανδρούτσο, Αρχιμανδρίτη Μισαήλ Αποστολίδη, Γρηγόριο Παπαμιχαήλ** (Θεολογική Σχολή), **Κωνσταντίνο Παπαρρηγόπουλο, Νικόλαο Πολίτη, Γεώργιο Χατζιδάκι** (Φιλοσοφική Σχολή) και τους **Καίσαρα Αλεξόπουλο και Αναστάσιο Χρηστομάνο** (ΣΘΕ). Προσθέσαμε ακόμη δύο ονόματα προσώπων που συνδέθηκαν με το ΕΚΠΑ και το τίμησαν με τη δράση τους: τον ιατρό **Γεώργιο Παπανικολάου** και τον μαθηματικό **Κωνσταντίνο Καραθεοδωρή**. Τιμήσαμε ακόμη την πρώτη υφηγήτρια και καθηγήτρια του Πανεπιστημίου μας, την **Αγγελική Παναγιωτάτου**, όπως και την πρώτη φοιτήτρια, **Ιωάννα Στεφανόπολι**. Η πλατεία της Πανεπιστημιούπολης

αποφασίσαμε να ονομασθεί με το όνομα ενός από τους πιο σημαντικούς Έλληνες ποιητές, που υπηρέτησε ως γραμματέας του Πανεπιστημίου Αθηνών, του **Κωστή Παλαμά**.

Στο πρόσωπο του **Σπυρίδωνος Χάμπα**, βοηθού του Φαρμακευτικού Χημείου, τιμούμε την αγάπη και τη θυσία για την πατρίδα. Ο ηρωικός του θάνατος στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο δίκαια συνδέθηκε στις ονοματοδοσίες των κεντρικών δρόμων της Πανεπιστημιούπολης με τα ονόματα των **Δημήτρη Κωνσταντινίδη** και **Δημήτρη Λόη** οι οποίοι πρόσφεραν τη ζωή τους στον αγώνα εναντίον της γερμανικής Κατοχής. Τέλος, εύλογα, μια από τις κεντρικές οδούς έλαβε το όνομα του μεγάλου ευεργέτη του Πανεπιστημίου μας **Αντώνιου Παπαδάκη**, απόδοση τιμής στον ίδιο, καθώς και σε όλους όσοι και όσες ενισχύουν με πολλαπλούς τρόπους τη λειτουργία του ιδρύματός μας.

Το Ιστορικό Αρχείο του ΕΚΠΑ, ο Πρόεδρός του αν. καθηγητής **Βαγγέλης Καραμανωλάκης** και το προσωπικό του συνέβαλαν καθοριστικά στην επιλογή και τεκμηρίωση των προσώπων που επιλέγησαν. Ο Αντιπρύτανης του ΕΚΠΑ, καθηγητής **Νικόλαος Βούλγαρης**, ανέλαβε, σε συνεργασία με την Τεχνική Υπηρεσία και τον Διευθυντή της **Ιωάννη Μπαρμπαρέσο**, τον σχεδιασμό και την πραγματοποίηση του έργου στον χώρο. Τους ευχαριστώ όλους θερμότατα.

Η πραγματοποίηση της τελετής ονοματοδοσίας, στις 15 Μαΐου 2022 και μετά το πέρας του 4ου Καποδιστριακού Αγώνα Δρόμου, θέλησε να συνδέσει δύο διαφορετικές πρωτοβουλίες που είχαν ως στόχο την απόδοση τιμής στην ίδια την ιστορία του ιδρύματος. Απόδοση τιμής αλλά και ένα συμβολικό ευχαριστώ προς όλο το εκπαιδευτικό, ερευνητικό, τεχνολογικό και διοικητικό προσωπικό για την καθημερινή, διαχρονική προσφορά τους στη λειτουργία και την ανάπτυξη του Πανεπιστημίου μας.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Αλεξόπουλος Καίσαρ (1909-2010), Τακτικός Καθηγητής Φυσικής στο ΕΚΠΑ (1939-1974).

Γεννήθηκε στην Πάτρα, όπου πραγματοποίησε τις εγκύκλιες σπουδές του. Σπούδασε Μηχανολόγος Μηχανικός (1926-1930) στο Πολυτεχνείο της Ζυρίχης. Ύστερα από βραχύχρονη πρακτική άσκηση σε εργαστήριο του Βερολίνου διορίστηκε βοηθός στην έδρα των μηχανών εσωτερικής καύσης του Πολυτεχνείου της Ζυρίχης και παράλληλα γράφτηκε στο Φυσικό Τμήμα, από όπου αποφοίτησε το 1932. Εργάστηκε ως ερευνητής και ασχολήθηκε με τη μελέτη της διάσπασης και της σύντηξης ελαφρών πυρήνων. Το

1935 αναγορεύτηκε διδάκτορας των Φυσικών Επιστημών στο ίδιο Πανεπιστήμιο. Το 1936 εκλέχθηκε υφηγητής της Φυσικής και το 1939 τακτικός καθηγητής της Β' τακτικής έδρας της Φυσικής στο ΕΚΠΑ, όπου δίδαξε έως το 1974. Διετέλεσε Πρόεδρος του ΕΚΠΑ το 1970-1972, απ' όπου παραιτήθηκε έπειτα από παρεμβάσεις του δικτατορικού καθεστώτος. Συνέγραψε περισσότερες από εκατό επιστημονικές εργασίες σε έγκριτα διεθνή επιστημονικά περιοδικά, σειρά διδακτικών βιβλίων, ενώ το τετράτομο έργο του *Φυσική* καλύπτει όλους τους επιμέρους τομείς της Φυσικής Επιστήμης: *Μηχανική, Ηλεκτρισμός-Μαγνητισμός, Θερμότητα, Οπτική, Ατομική-Πυρηνική Φυσική*. Αποτέλεσε μέλος της ομάδας ΒΑΝ μαζί με τους καθηγητές του ΕΚΠΑ Παναγιώτη Βαρώτσο και Κωνσταντίνο Νομικό. Το 1963 έγινε μέλος της Ακαδημίας Αθηνών και το 1979 Πρόεδρός της. Υπήρξε επίτιμος διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και τιμήθηκε με το παράσημο «Τάγμα του Φοίνικος». Ήταν ένας από τους πρώτους χιονοδρόμους της Ελλάδας. [Πηγή: Ιστορικό Αρχείο ΕΚΠΑ, Αρχείο Διεύθυνσης Διοικητικού/Φάκελοι Καθηγητών.]

Ανδρούτσος Χρήστος (1869-1935), Τακτικός Καθηγητής της Δογματικής και Χριστιανικής Ηθικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1912-1935).

Γεννήθηκε στην Κίο της Βιθυνίας στις 7 Ιανουαρίου του 1869, όπου και έλαβε τη στοιχειώδη εκπαίδευση. Συνέχισε τις σπουδές του στην Κεντρική Ιερατική Σχολή της Κωνσταντινούπολης (1882-1887) και μετά στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης, απ' όπου αποφοίτησε το 1892, καταθέτοντας εργασία με θέμα: *Το λογικό κύρος των περί Θεού αποδείξεων*. Το 1893 μετέβη στη Λειψία της Γερμανίας όπου παρακολούθησε παραδόσεις μαθημάτων Φιλοσοφίας και Θεολογίας και το 1895 αναγορεύτηκε διδάκτορας

της Φιλοσοφίας. Εργάστηκε ως καθηγητής της Μέσης Εκπαίδευσης σε σχολεία στη Χάλκη, στην Κρήτη (Ηράκλειο και Χανιά), στο Μαράσλειο Διδασκαλείο Αθηνών και στο Ελληνικό Εκπαιδευτήριο στο Γαλάτσι της Ρουμανίας, όπου δίδαξε θεολογικά και φιλοσοφικά μαθήματα. Το 1912 διορίστηκε καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, όπου δίδαξε Δογματική και Χριστιανική Ηθική μέχρι και το θάνατό του, το 1935. Συνέγραψε σειρά συγγραμμάτων, μονογραφιών, λόγων και άρθρων με θεολογικό και φιλοσοφικό περιεχόμενο, ανάμεσά τους: *Συμβολική, Δογματική, Σύστημα Ηθικής, Λεξικόν της Φιλοσοφίας, Γενική Ψυχολογία* κ.ά. Του απονεμήθηκαν από την Πολιτεία ο Αργυρός Σταυρός των Ιπποτών του Τάγματος του Σωτήρος (1914) και ο Χρυσός Σταυρός (1921). [Πηγή: Ιστορικό Αρχείο ΕΚΠΑ, Αρχείο Διεύθυνσης Διοικητικού/Φάκελοι Καθηγητών.]

Αρχιμανδρίτης Αποστολίδης Μισαήλ (1789-1862), Κληρικός της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Τακτικός Καθηγητής της Θεολογίας (1837-1852), Μητροπολίτης Πατρών και Ηλείας, καθώς και Μητροπολίτης Αθηνών.

Γεννήθηκε το 1789 στο Μελισσουργιό Κισσάμου Κρήτης. Το 1800 εκάρη μοναχός και χειροτονήθηκε διάκονος στη Μονή Θεοτόκου Γωνιάς Χανίων της Κρήτης. Από το 1815 έως το 1833 διακόνησε ως ιερέας και δάσκαλος σε ελληνικές κοινότητες της Ευρώπης (Βιέννη, Τεργέστη, Μόναχο), ενώ δίδαξε την ελληνική γλώσσα στον μετέπειτα βασιλιά Όθωνα. Το 1837 διορίστηκε τακτικός καθηγητής στη Θεολογική Σχολή του Οθωνείου Πανεπιστημίου. Δίδαξε Εισαγωγή στην Αγία Γραφή και Ερμηνεία της Παλαιάς Διαθήκης (από το κείμενο των Εβδομήκοντα), Δογματική Θεολογία, Χριστιανική Ηθική και Ομιλητική. Συνέταξε εγχειρίδια Φιλοσοφίας και Χριστιανικής Ηθικής, καθώς και πάμπολλα σχολικά βοηθήματα ελληνικής γλώσσας, Ιεράς Ιστορίας και Ηθικής. Υπήρξε πρώτος κοσμήτορας της Θεολογικής Σχολής κατά το ακαδημαϊκό έτος 1837-1838 και Πρύτανης του ΕΚΠΑ κατά τα έτη 1842-1843 και 1850-1851. Ήταν ιδρυτικό μέλος της Φιλεκπαιδευτικής Εταιρείας, ενώ συμμετείχε ενεργά στην προετοιμασία του Πατριαρχικού Συνοδικού Τόμου το 1850. Το 1852 χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Πατρών και Ηλείας, ενώ στις 2 Δεκεμβρίου 1861 εξελέγη Μητροπολίτης Αθηνών, αξίωμα που κατείχε έως τον θάνατό του (21 Ιουλίου 1862).

Καραθεοδωρή Κωνσταντίνος (1873-1950), Τακτικός Καθηγητής της Αναλυτικής και Ανωτέρας Γεωμετρίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1922-1924).

Γεννήθηκε στο Βερολίνο και σπούδασε στη Στρατιωτική Ακαδημία του Βελγίου (1891-1895) από όπου αποφοίτησε ως πολιτικός μηχανικός. Το 1898 προσελήφθη ως βοηθός μηχανικός στο φράγμα του Ασουάν. Το 1900 ξεκίνησε να σπουδάζει Μαθηματικά αρχικά στο Βερολίνο και στη συνέχεια στο Γκέτινγκεν. Το 1905 αναγορεύτηκε υφηγητής των Μαθηματικών στο Πανεπιστήμιο στο Γκέτινγκεν και δίδαξε εκεί ως το 1908. Δίδαξε Μαθηματικά σε

διάφορα ακαδημαϊκά ιδρύματα στη Γερμανία. Το 1920 και μετά από πρόσκληση του Ελευθέριου Βενιζέλου ανέλαβε την οργάνωση του Ιωνικού Πανεπιστημίου στη Σμύρνη. Λόγω της Μικρασιατικής Καταστροφής το Πανεπιστήμιο δεν λειτούργησε ποτέ, ο Καραθεοδωρή, όμως, κατάφερε να διασώσει τη βιβλιοθήκη και πολλά από τα εργαστηριακά όργανά του, τα οποία μεταφέρθηκαν στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Το 1922 διορίστηκε τακτικός καθηγητής της Αναλυτικής Γεωμετρίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, από όπου αποχώρησε σύντομα. Εγκατέλειψε την Ελλάδα το 1924, για να αναλάβει καθηγητική θέση στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου, που εκείνο τον καιρό ήταν το δεύτερο μεγαλύτερο πανεπιστήμιο της Γερμανίας και δίδασκαν σε αυτό κορυφαία ονόματα. Το 1930 επέστρεψε στην Ελλάδα μετά από πρόσκληση και πάλι του Ελ. Βενιζέλου και ανέλαβε καθήκοντα Κυβερνητικού Επιτρόπου για τα Πανεπιστήμια Αθηνών και Θεσσαλονίκης. Στην Κομοτηνή έχει ιδρυθεί Μουσείο προς τιμήν του με πολλά προσωπικά αντικείμενα όπως βιβλία, χειρόγραφες επιστολές, φωτογραφίες κ.ά. [Περαιτέρω βιογραφικά στοιχεία: Δέσποινα Καραθεοδωρή-Ροδοπούλου, Δέσποινα Βλαχοστεργίου-Βαμβατέκη, *Κωνσταντίνος Καραθεοδωρή. Ο σοφός Έλλην του Μονάχου*, Αθήνα 2001.]

Κωνσταντινίδης Δημήτριος (1921-1942), Φοιτητής της Νομικής Σχολής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1939-1942).

Ο Δημήτριος Κωνσταντινίδης, με τόπο καταγωγής τη Ραιδεστό της Ανατολικής Θράκης, γεννήθηκε στην Αθήνα το 1921. Ο πατέρας του Θεμιστοκλής ήταν έμπορος και η οικογένεια διέμενε στον Πειραιά. Φοίτησε στο Ιδιωτικό Γυμνάσιο Νεστορίδου, απ' όπου και αποφοίτησε. Γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών στις 2 Νοεμβρίου του 1939. Την περίοδο της Κατοχής ήταν μέλος του ΕΑΜ Νέων. Στη μεγαλειώδη διαδήλωση φοιτητών, μαθητών και εργατών της 22ας Δεκεμβρίου του 1942

βρισκόταν στην κεφαλή της πορείας προς το Υπουργείο Εργασίας επί των οδών Μπουμπουλίνας και Τοσίτσα στα Εξάρχεια. Ιταλικές δυνάμεις κατοχής συγκεντρώθηκαν στη γύρω περιοχή προκειμένου να διαλύσουν τη συγκέντρωση. Ένας Ιταλός υπαξιωματικός πυροβόλησε και τραυμάτισε θανάσιμα τον Δ. Κωνσταντινίδη. Ο Κωνσταντινίδης ήταν ο πρώτος νεκρός φοιτητής των διαδηλώσεων που έγιναν την περίοδο της Κατοχής στην Αθήνα. [Πηγή: Ιστορικό Αρχείο ΕΚΠΑ, Αρχείο Νομικής Σχολής/Ατομικοί Φάκελοι Φοιτητών.]

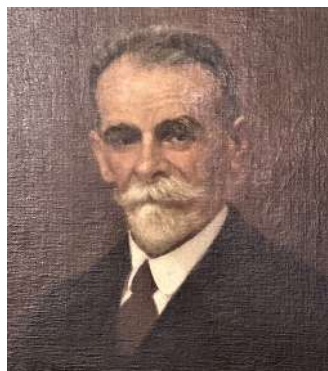
Λόης Δημήτριος (1922-1943), Φοιτητής της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (1941-1943).

Ο Δημήτριος Λόης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1922. Φοίτησε στο Πειραματικό Σχολείο του Πανεπιστημίου Αθηνών, από το οποίο αποφοίτησε το 1940. Γράφτηκε στη Νομική Σχολή τον Ιούλιο του 1941. Ήταν ενεργό μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Αγωνιζομένων Νέων (ΠΕΑΝ) και βασικός αρθρογράφος της παράνομης εφημερίδας της Δόξα. Ήταν ακόμη μέλος της Εθνικής Ενωτικής Νεολαίας. Στην ΠΕΑΝ ανέπτυξε σημαντική δράση και υπήρξε στενός συνεργάτης του αρχηγού της Κωνσταντίνου Περρίκου. Συνελήφθη στις 11 Νοεμβρίου 1942 από τις γερμανικές δυνάμεις κατοχής μαζί με τον αδελφό του Πέτρο. Αιτία

ήταν η ανατίναξη των γραφείων της δωσιλογικής οργάνωσης ΕΣΠΟ (επί των οδών Πατησίων και Γλάδστωνος) στις 20 Σεπτεμβρίου 1942, το μεγαλύτερο έως τότε σαμποτάζ στην κατεχόμενη Ευρώπη. Εκτελέστηκε στην Καισαριανή στις 7 Ιανουαρίου 1943. [Πηγές: Ιστορικό Αρχείο ΕΚΠΑ, Αρχείο Νομικής Σχολής/Ατομικοί Φάκελοι Φοιτητών, Ευάνθης Χατζηβασιλείου, *Η ΠΕΑΝ, ο Δημήτρης Λόης και ο αγώνας της ελευθερίας (1940-1942)*, <https://animabibliorum.weebly.com/epsilonupsilon940nuthetaetasigmaf-chialphatauzetaetabetaalphasigmaiotaepsilon943omicronupsilon-eta-piepsilonalpha-omicron-deltaetamu942taurhoetasigmaf-lambda972etas.html>]

Παλαμάς Κωστής (1859-1943), ποιητής, πεζογράφος, θεατρικός συγγραφέας, ιστορικός και κριτικός της λογοτεχνίας, Γραμματέας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1897-1928).

Ο Κωστής Παλαμάς γεννήθηκε στις 13 Ιανουαρίου του 1859 στην Πάτρα και είχε καταγωγή από το Μεσολόγγι. Το 1875 γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών αλλά σύντομα εγκατέλειψε τις σπουδές του για να ασχοληθεί με την ποίηση και τη λογοτεχνία. Το 1875 άρχισε να δημοσιεύει ποιήματα. Το τεράστιο έργο του περιλαμβάνει ποιητικές συλλογές, πεζογραφικά και θεατρικά κείμενα, φιλολογικά άρθρα, κριτικές, χρονογραφήματα. Το

1918 του απονεμήθηκε το Εθνικό Αριστείο Γραμμάτων και Τεχνών. Διετέλεσε Γενικός Γραμματέας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών από το 1897 έως το 1928, μια θέση ιδιαίτερα κομβική για τη λειτουργία του ιδρύματος. Αν και στο ποιητικό και λογοτεχνικό του έργο χρησιμοποιούσε τη δημοτική γλώσσα, ως υπάλληλος του Πανεπιστημίου έγραφε στην καθαρεύουσα. Χιλιάδες σελίδες του αρχειακού υλικού του Πανεπιστημίου Αθηνών φέρουν τον γραφικό χαρακτήρα του σημαντικότερου Έλληνα ποιητή του καιρού του. Ο Παλαμάς πέθανε στις 27 Φεβρουαρίου του 1943 και η μεγαλειώδης κηδεία του έγινε αφορμή διαμαρτυριών εναντίον των δυνάμεων κατοχής.

Παναγιωτάτου Αγγελική (1874-1954), πρώτη γυναίκα Υφηγέτρια και Καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Η Αγγελική Παναγιωτάτου γεννήθηκε στη Θηνιά της Κεφαλλονιάς. Ξεκίνησε τις εγκύκλιες σπουδές της στην Κέρκυρα και τις ολοκλήρωσε στην Αθήνα, στο Αρσάκειο. Γράφτηκε το 1892 μαζί με την αδελφή της Αλεξάνδρα στην Ιατρική Σχολή Αθηνών, αποτελώντας τις πρώτες γυναίκες φοιτήτριες της Σχολής. Αποφοίτησε το 1897 και το 1899 αναχώρησε για την Αίγυπτο όπου και εργάστηκε στο Υγειονομείο της Αλεξάνδρειας. Μετά το ξέσπασμα μιας επιδημίας πανώλης στο Ελ Τορ της Ερυθράς θάλασσας, εστάλη από την αιγυπτιακή κυβέρνηση για να συμμετάσχει στην αντιμετώπισή της. Εκεί συγκέντρωσε υλικό από τους ασθενείς της και έγραψε την πραγματεία *Η Πανώλης από επιδημιολογικής, υγειονομολογικής και κλινικής απόψεως*. Μετά την ολοκλήρωσή της, την υπέβαλε ως υφηγεσία στην Ιατρική Σχολή, και το 1908 έγινε η πρώτη γυναίκα υφηγέτρια του ΕΚΠΑ. Το 1938 διορίστηκε έκτακτη καθηγήτρια στην έδρα της Επιδημιολογίας και το 1947, «τιμής ένεκεν», έγινε η πρώτη γυναίκα καθηγήτρια της Ιατρικής Σχολής. Το 1950 η Ακαδημία Αθηνών τής απένειμε τον τίτλο της Ακαδημαϊκού εκλέγοντάς την ως αντεπιστέλλον μέλος. Πέθανε το 1954 κληροδοτώντας την περιουσία της στην Ελληνική Κοινότητα Αλεξάνδρειας, όπου και έζησε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της. [Πηγή: Αγγελική Παναγιωτάτου, *Ο Αγών της ζωής μου*, Αλεξάνδρεια 1951.]

Παπαδάκης Αντώνιος (1810-1878), μεγάλος ευεργέτης του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Ο Αντώνιος Παπαδάκης γεννήθηκε το 1810 στο Ψυχρό Λασιθίου, στην Κρήτη. Έχασε τους γονείς του κατά τη διάρκεια της κατάληψης της Κρήτης από τον Ιμπραήμ Πασά το 1825. Υπό καθεστώς δουλείας μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη απ' όπου κατάφερε και διέφυγε στην Οδησσό. Εκεί έτυχε της φροντίδας του Αλέξανδρου Στούρτζα και με τη βοήθειά του συνέχισε τις σπουδές του στη Γεωργική

Σχολή της πόλης. Το 1833 διορίστηκε διευθυντής στα κτήματα του Στούρτζα στη Βεσσαραβία. Το 1848 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα και έθεσε ως σκοπό την ενίσχυση της εκπαίδευσης στην Ελλάδα αλλά και ειδικότερα στην ιδιαίτερη πατρίδα του. Από την περιουσία του διέθεσε το ποσό των οκτακοσίων και πλέον χιλιάδων δραχμών για τη μόνιμη χορήγηση δέκα υποτροφιών σε νέους και νέες από διάφορες περιοχές της χώρας. Επίσης, ενίσχυσε την Κεντρική Επιτροπή Κρητικού Αγώνα για την επανάσταση του 1866-67. Αναδιοργάνωσε το Πτωχοκομείο Αθηνών και αποτέλεσε μέλος πολλών φιλανθρωπικών οργανώσεων. Με τη διαθήκη του κατέστησε κληρονόμο του συνόλου της κινητής και ακίνητης περιουσίας του το Πανεπιστήμιο Αθηνών. Κληροδότημά του είναι και το οικοπέδο της Πανεπιστημιακής Λέσχης επί των οδών Ιπποκράτους και Ακαδημίας. [Πηγή: Α. Αντωνόπουλος-Χ. Μπαλή *Ευεργέτες και Δωρητές του Πανεπιστημίου Αθηνών*, τ. Α' (1837-1944), Αθήνα 2003, σ. 137-139.]

Παπαμιχαήλ Γρηγόριος (1875-1956), Τακτικός Καθηγητής της Απολογητικής και Εγκυκλοπαίδειας της Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1918-1946).

Γεννήθηκε το 1875 στο Ίππειο της Λέσβου. Το 1905 αποφοίτησε από τη Θεολογική Σχολή της Αγίας Πετρούπολης και έλαβε τον τίτλο του Μαγίστρου της Θεολογίας με τη μελέτη: «Ο άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης». Δίδαξε στη Θεολογική Σχολή του Σταυρού στα Ιεροσόλυμα (1905-1907) και εργάστηκε στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας (1908-1918) ως διευθυντής των περιοδικών *Εκκλησιαστικός Φάρος* και *Πάνταινος*. Το 1918 διορίστηκε τακτικός καθηγητής της Απολογητικής του Χριστιανισμού και της Εγκυκλοπαίδειας της Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, διδάσκοντας έως το 1941 τα ανάλογα μαθήματα. Διετέλεσε Πρύτανης του Πανεπιστημίου κατά το ακαδημαϊκό έτος 1936-1937, συμβάλλοντας κατά πολύ στον εορτασμό της εκατονταετηρίδας του ιδρύματος. Δίδαξε, επίσης, στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή, της οποίας

υπήρξε διευθυντής από το 1937 έως και το 1940. Το 1945 εξελέγη τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών και το 1954 ανέλαβε Πρόεδρος της. Είχε πλούσια συγγραφική δράση, δημοσίευσε περισσότερες από εβδομήντα μελέτες και πάνω από χίλια άρθρα. Διετέλεσε συντάκτης, εκδότης και διευθυντής πολλών περιοδικών, θεωρείται δε πρωτοπόρος της εκκλησιαστικής δημοσιογραφίας στην Ελλάδα. [Πηγή: Ιστορικό Αρχείο ΕΚΠΑ, Αρχείο Διεύθυνσης Διοικητικού/Φάκελοι Καθηγητών.]

Παπανικολάου Γεώργιος (1883-1962), Ιατρός, Βιολόγος, Ερευνητής, ανακάλυψε την πρωτοποριακή κυτταροδιαγνωστική μέθοδο, γνωστή ως Τεστ Παπ.

Ο Γεώργιος Παπανικολάου γεννήθηκε στις 13 Μαΐου 1883 στην Κύμη Ευβοίας όπου και έλαβε τις πρώτες εγκύκλιες σπουδές του, τις οποίες συνέχισε στην Αθήνα. Το 1898 γράφτηκε στην Ιατρική Σχολή Αθηνών από όπου αποφοίτησε το 1904. Το 1907 μετέβη για μεταπτυχιακές σπουδές στη Βιολογία στο Πανεπιστήμιο της Ιένας. Συνέχισε τις σπουδές του στο Φράιμπουργκ και στο Μόναχο. Το 1910 ανακηρύχθηκε διδάκτωρ του Πανεπιστημίου του Μονάχου.

Επέστρεψε στην Ελλάδα και τα αμέσως επόμενα χρόνια ταξίδεψε για ερευνητικούς σκοπούς στο εξωτερικό. Το 1912, κατά τη διάρκεια των Βαλκανικών Πολέμων, επιστρατεύθηκε ως έφεδρος ανθυπίατρος. Όταν τελείωσε ο πόλεμος μετέβη στην Αμερική, όπου εργάστηκε στο εργαστήριο Ανατομικής του Πανεπιστημίου Κολούμπια και λίγο αργότερα στο Πανεπιστήμιο Κορνέλ της Νέας Υόρκης ως πανεπιστημιακός επιμελητής (1914-1923). Στο ίδιο Πανεπιστήμιο ανακηρύχθηκε υφηγητής (1923-1937), επίκουρος καθηγητής (1937-1947) και τέλος τακτικός καθηγητής της Ανατομίας και Ιστολογίας (1947-1957). Το 1954 δημοσίευσε το μνημειώδες έργο *Άτλαντας της Αποφολιδωτικής Κυτταρολογίας*. Η κυτταροδιαγνωστική του μέθοδος, γνωστή ως *Τεστ Παπ*, άνοιξε ευρείς ορίζοντες στην ιατρική έρευνα. Το 1949 η Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών τον ανακήρυξε επίτιμο διδάκτορα και το 1957 ανακηρύχθηκε επίτιμο μέλος της Ακαδημίας Αθηνών.

Παπαρρηγόπουλος Κωνσταντίνος (1815-1891), Τακτικός Καθηγητής της Ιστορίας του Ελληνικού Έθνους στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1851-1891).

Ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 1815. Με το ξέσπασμα της Επανάστασης του 1821 ο πατέρας του θανατώθηκε από τους Τούρκους, ενώ η υπόλοιπη οικογένεια κατέφυγε στην Οδησό. Εκεί σπούδασε ως υπότροφος του Τσάρου Αλέξανδρου του Α΄ στο γαλλικό Λύκειο Ρισελιέ. Το 1830 μετακόμισαν οικογενειακά στην Ελλάδα, όπου και συνέχισε τα μαθήματά του στο Κεντρικόν Σχολείον της Αίγινας. Το 1833 διορίστηκε υπάλληλος στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, όπου παρέμεινε έως το 1843 οπότε και απολύθηκε ως ετερόχθονας, ενώ στη συνέχεια διορίστηκε ως καθηγητής της Ιστορίας στο Γυμνάσιο Αθηνών. Το 1851 διορίστηκε έκτακτος καθηγητής της Ιστορίας του Ελληνικού Έθνους στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών και το 1856 προήχθη σε τακτικό καθηγητή. Το ακαδημαϊκό έτος 1861-1862 διέτελεσε κοσμήτορας της Φιλοσοφικής Σχολής, ενώ το 1872 εξελέγη Πρύτανης του Εθνικού Πανεπιστημίου. Το 1875 ανακηρύχθηκε επίτιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου της Οδησού, ενώ το 1881 εξελέγη μέλος της Ακαδημίας της Σερβίας. Στο κορυφαίο πολύτομο έργο του *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους* πρόσφερε το τρίσημο ιστοριογραφικό του σχήμα, συντελώντας καθοριστικά στη συγκρότηση της ελληνικής εθνικής ιδεολογίας. [Περισσότερα βιογραφικά στοιχεία βλ. Κ. Θ. Δημαράς, *Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος. Η εποχή του, η ζωή του, το έργο του*, Αθήνα, ΜΙΕΤ, 1986.]

Πολίτης Νικόλαος (1852-1921), Τακτικός Καθηγητής της Ελληνικής Αρχαιολογούμενης Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1892-1921), Εισηγητής της λαογραφικής επιστήμης στην Ελλάδα.

Ο Νικόλαος Πολίτης από τα γυμνασιακά του χρόνια στην Καλαμάτα εκδήλωσε το ενδιαφέρον του για τον λαϊκό πολιτισμό με σχετικά δημοσιεύματα στην *Πανδώρα*. Το 1868 γράφτηκε στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών και αποφοίτησε το 1872. Συνέχισε τις σπουδές του στη Νομική Σχολή (1874-1875) και στη συνέχεια στο Μόναχο, ως υπότροφος της ελληνικής κυβέρνησης, απ' όπου έλαβε και το διδακτορικό του δίπλωμα. Μετά την επιστροφή του στην Ελλάδα εργάστηκε αρχικά στη Βιβλιοθήκη της Βουλής. Το 1884 διορίστηκε Τμηματάρχης Μέσης

Εκπαίδευσης στο Υπουργείο Παιδείας και Γενικός Επιθεωρητής Δημοτικών Σχολείων. Από το 1882 έως το 1890 διετέλεσε υφηγητής της Ελληνικής Μυθολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, το 1890 έγινε έκτακτος καθηγητής Μυθολογίας και Ελληνικής Αρχαιολογίας και από το 1892 τακτικός καθηγητής της έδρας της Ελληνικής Αρχαιολογούμενης Ιστορίας. Το 1897-1898 διετέλεσε κοσμήτορας της Φιλοσοφικής Σχολής και το 1906-1907 Πρύτανης του Πανεπιστημίου Αθηνών. Το 1908 ίδρυσε την Ελληνική Λαογραφική Εταιρεία, το 1909 ξεκίνησε την έκδοση του περιοδικού *Λαογραφία* και το 1918 ίδρυσε το Λαογραφικό Αρχείο. [Περισσότερα βιογραφικά στοιχεία: βλ. Μ. Αλεξιάδης – Αρ. Δουλαβέρας, *Νικόλαος Γ. Πολίτης. Ο ιδρυτής και θεμελιωτής της Ελληνικής Λαογραφίας – 100 χρόνια μετά (1921-2021)*, Εκδόσεις Γρηγόρη, Αθήνα 2021.]

Στεφανόπολι Ιωάννα (1875-1961), πρώτη γυναίκα φοιτήτρια του Πανεπιστημίου Αθηνών, δημοσιογράφος, διευθύντρια του Αθηναϊκού Πρακτορείου Ειδήσεων (ΑΠΕ).

Η Ιωάννα Στεφανόπολι ήταν κόρη του δημοσιογράφου Αντώνιου Στεφανόπολι, εκδότη της γαλλόφωνης εφημερίδας *Messenger d' Athènes*. Το 1890 ήταν η πρώτη γυναίκα που γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, στη Φιλοσοφική Σχολή. Συνέχισε τις σπουδές της στο Παρίσι και επέστρεψε στην Ελλάδα στις αρχές του 20ού αιώνα, όταν και άρχισε να αρθρογραφεί στην εφημερίδα του πατέρα της. Το 1913, μετά το θάνατο του πατέρα της, ανέλαβε τη διεύθυνση της εφημερίδας, ενώ ταυτόχρονα ο Ελευθέριος Βενιζέλος της ανέθεσε τη διεύθυνση του Αθηναϊκού Πρα-

κτορείου Ειδήσεων (ΑΠΕ). Την περίοδο του Εθνικού Διχασμού η Στεφανόπολι ακολούθησε και στήριξε τον Ελευθέριο Βενιζέλο στη Θεσσαλονίκη. Το 1920, μετά την ήττα του Κρητικού πολιτικού, η Στεφανόπολι παραιτήθηκε από τη διεύθυνση του ΑΠΕ, ενώ διακόπηκε για τρία περίπου χρόνια και η έκδοση της εφημερίδας της. Ενεργοποιήθηκε ξανά την περίοδο της υπογραφής της Συνθήκης της Λωζάνης, αρθρογραφώντας για την πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα. Στην Κατοχή η Στεφανόπολι έκλεισε την εφημερίδα της αρνούμενη να συνεργαστεί με τις ναζιστικές δυνάμεις. Πέθανε στις 27 Μαρτίου 1961 αφήνοντας την περιουσία και τη βιβλιοθήκη της στη Χριστιανική Αδελφότητα Νέων (ΧΑΝ). [Περισσότερα βιογραφικά στοιχεία: Μ. Ψύλλος, *Δεσποινίς Στεφανόπολι. Μια άγνωστη πρωταγωνίστρια έξι δεκαετιών της ελληνικής ιστορίας*, Λιβάνης, Αθήνα 2021.]

Χάμπας Σπυρίδων (1893-1918), Έφεδρος Αεροπόρος. Φαρμακοποιός και βοηθός του Φαρμακευτικού Χημείου στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Ο Σπυρίδων Χάμπας γεννήθηκε στο Ξηροχώρι Ευβοίας με καταγωγή από την Καλαμάτα. Αποφοίτησε από το Α΄ Γυμνάσιο Αθηνών το 1908, γράφτηκε στο Φαρμακευτικό Σχολείο και αποφοίτησε το 1915 με βαθμό άριστα. Εργάστηκε για τρία χρόνια ως βοηθός στο Φαρμακευτικό Χημείο του ΕΚΠΑ. Στη συνέχεια κατατάχθηκε, πρώτος έπειτα από διαγωνισμό, στο Πολεμικό Ναυτικό ως ανθυποφαρμακοποιός. Μεταπήδησε στο Ναυτικό Αεροπορικό Σώμα και τοποθετήθηκε τον Μάιο του 1917 στη Ναυτική

Αεροπορική Βάση της Θάσου για να εκπαιδευτεί ως χειριστής αεροπόρος. Τον Ιούλιο του 1917, με τον βαθμό του έφεδρου Σημαιοφόρου αεροπόρου, μετατέθηκε στην Αεροπορική Βάση Μούδρου, απ' όπου συμμετείχε στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Σκοτώθηκε τον Ιανουάριο του 1918, κατά τη διάρκεια αεροπορικής επιδρομής, όταν το αεροπλάνο στο οποίο επέβαινε ως χειριστής καταρρίφθηκε από εχθρικά αντιαεροπορικά πυρά. Ο καθηγητής Αναστάσιος Δαμβέργης στο μάθημά του της 18ης Ιανουαρίου 1918 αναφέρθηκε στον ηρωικό θάνατο του Χάμπα λέγοντας: «Αν η επιστήμη πενθή διά την απώλειαν ευέλπιδος μύστου, η των πάντων προϊσταμένη Πατρίς αγαλιά υπερήφανος διά την απόκτησιν ενός έτι ήρωος...» και ανάρτησε στην αίθουσα της Φαρμακευτικής Χημείας φωτογραφία του. [Πηγή: Ιστορικό Αρχείο ΕΚΠΑ, Αρχείο Εγγράφων Πρωτοκόλλου, καθώς και Βιβλίο Φωτογραφιών Φοιτητών 1910-1911.]

Χατζιδάκις Γεώργιος (1848-1941), Τακτικός Καθηγητής της Γλωσσολογίας και της Ινδικής Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1890-1922).

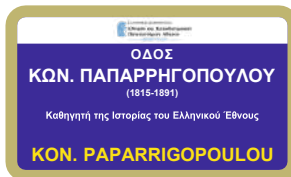
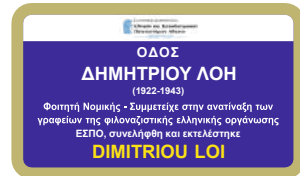
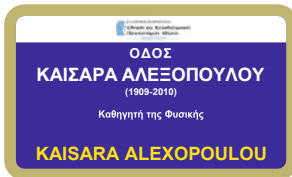
Ο Γεώργιος Χατζιδάκις γεννήθηκε στο Μύρθιο Αγίου Βασιλείου στην Κρήτη. Έλαβε ενεργό μέρος στην Κρητική Επανάσταση, καθυστερώντας γι' αυτό τον λόγο να ολοκληρώσει τις εγκύκλιες σπουδές του. Το 1873 γράφτηκε στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών και το 1877, μετά από νίκη του σε πανεπιστημιακό γλωσσολογικό διαγωνισμό, του χορηγήθηκε υποτροφία για μεταπτυχιακές σπουδές στο εξωτερικό. Μετέβη στη Γερμανία για σπουδές στα Πανεπιστήμια Λειψίας, Ιένας και Βερολίνου. Το 1880 επέστρεψε στην Ελλάδα όπου αρχικά εργάστηκε στο Διδασκαλείο Αθηνών. Το 1884 διορίστηκε υφηγητής της Συγκριτικής Γλωσσολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και το 1885 έκτακτος καθηγητής της Γλωσσολογίας. Το 1890 εκλέχθηκε τακτικός καθηγητής της Γλωσσολογίας και της Ινδικής Φιλολογίας. Το ακαδημαϊκό έτος 1905-1906 διετέλεσε Πρύτανης του Πανεπιστημίου Αθηνών και αποσύρθηκε το 1923, όταν του απονεμήθηκε ο τίτλος του ομότιμου καθηγητή. Το 1926 εκλέχθηκε πρώτος Πρύτανης και καθηγητής της Γλωσσολογίας του νεοσύστατου τότε Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, όπου και δίδαξε για δύο χρόνια. Ανήκε επίσης στα ιδρυτικά μέλη της Ακαδημίας Αθηνών το 1926, και ένα χρόνο αργότερα διετέλεσε πρόεδρός της. Με πλούσιο συγγραφικό, επιστημονικό και ερευνητικό έργο, ο Γ. Χατζιδάκις θεωρείται ο εισηγητής της γλωσσολογικής επιστήμης στην Ελλάδα. [Πηγή: *Επιστημονική Επετηρίς της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Αφιέρωμα εις Γεώργιον Χατζιδάκιν*, τ. ΣΤ', Αθήνα 1955-1956.]

Χρηστομάνος Αναστάσιος (1841-1906), Τακτικός Καθηγητής της Γενικής Πειραματικής Χημείας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (1869-1906).

Ο Αναστάσιος Χρηστομάνος σπούδασε Χημεία στο Πολυτεχνείο της Βιέννης και έπειτα μετέβη στην Καρλσρούη και τη Χαϊδελβέργη, όπου το 1861 αναγορεύτηκε διδάκτωρ. Το ίδιο έτος προσελήφθη ως διευθυντής εργοστασίων χημικών προϊόντων στη Φρανκφούρτη και τη Μόσχα. Το 1863 αναγορεύθηκε υφηγητής της Χημείας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, όπου με δικές του δαπάνες έστησε ένα μικρό εργαστήριο χημείας. Διορίστηκε καθηγητής της Φυσικής στο Πολυτεχνείο και το 1866 έλαβε τη θέση του έκτακτου και από το 1869 του τακτικού στην έδρα

της Γενικής Πειραματικής Χημείας του ΕΚΠΑ. Δίδαξε για σαράντα περίπου έτη και διετέλεσε Πρύτανης το 1896-1897, όταν και εισηγήθηκε την ίδρυση της Φυσικομαθηματικής Σχολής. Στον Α. Χρηστομάνο οφείλονται κυρίως η διαμόρφωση των βασικών επιχειρημάτων και η προσπάθεια ενίσχυσης των φυσικών επιστημών πριν από την τυπική ίδρυση της Σχολής το 1904. Ήδη από τη δεκαετία του 1860 αναδείχτηκε σε δυναμικό διεκδικητή της δημιουργίας του Χημείου, της εισαγωγής των φυσικών επιστημών σε όλα τα σχολεία, της διδασκαλίας τους από ειδικούς στις φυσικές επιστήμες καθώς και της ίδρυσης εργαστηρίων στο Πανεπιστήμιο. Υποστήριξε ακόμη την καθιέρωση της διδασκαλίας μέσω της επίδειξης πειραμάτων, την ανανέωση των συγγραμμάτων χημείας και ευρύτερα τη συγκρότηση ενός ερευνητικού πνεύματος – τη διαμόρφωση, δηλαδή, μιας αντίληψης και πρακτικής για τη δημιουργία νέας γνώσης, η οποία στον ευρωπαϊκό χώρο συνδεόταν ήδη στενά με τις φυσικές επιστήμες. Εκτός από το διδακτικό του έργο ασχολήθηκε και με τη μελέτη των εκρήξεων του ηφαιστείου της Σαντορίνης το 1866, ανέλαβε τη διοργάνωση και εποπτεία του δημοτικού φωτισμού Αθηνών το 1883 και επισήμανε τις ιαματικές ιδιότητες των νερών της λίμνης της Βουλιαγμένης. Υπήρξε πρωτεργάτης της ίδρυσης και οικοδόμησης του κτηρίου του «Παλαιού Χημείου» του Πανεπιστημίου Αθηνών. [Πηγή: *Η Τεσσαρακονταετηρίς του Αναστάσιου Κ. Χρηστομάνου*, Αθήνα Τυπογραφείον Παρασκευά Λεωνή, 1906.]

Ονοματοδοσία δρόμων της Πανεπιστημιούπολης Απόφαση Συγκλήτου του ΕΚΠΑ της 6^{ης} Νοεμβρίου 2018

Καίσαρ Αλεξόπουλος [1909-2010] Τακτικός καθηγητής της Φυσικής (1936-1974).

Χρήστος Ανδρούτσος [1869-1935] Τακτικός καθηγητής της Δογματικής και Χριστιανικής Ηθικής (1912-1935).

Αρχιμανδρίτης Μισαήλ Αποστολίδης [1789-1862] Τακτικός καθηγητής της Θεολογίας (1837-1852).

Κωνσταντίνος Καραθεοδωρή [1873-1950] Τακτικός καθηγητής της Αναλυτικής Γεωμετρίας (1922-1924). Το 1920 ανέλαβε να οργανώσει το Ιωνικό Πανεπιστήμιο της Σμύρνης. Το 1930 ανέλαβε καθήκοντα κυβερνητικού επιτρόπου στα Πανεπιστήμια Αθηνών και Θεσσαλονίκης.

Δημήτριος Κωνσταντινίδης [1921-1942] Φοιτητής Νομικής, μέλος ΕΑΜ Νέων. Σκοτώθηκε από πυρά Ιταλού καραμπινιέρου σε διαδήλωση στα Εξάρχεια –ο πρώτος νεκρός φοιτητής διαδηλωτής– στις 22 Δεκεμβρίου 1942.

Δημήτριος Λόης [1922-1943] Φοιτητής Νομικής, μέλος ΠΕΑΝ. Συμμετείχε στην επιχείρηση ανατίναξης των γραφείων της φιλοναζιστικής ελληνικής οργάνωσης ΕΣΠΟ στην οδό Πατησίων. Συνελήφθη και εκτελέστηκε στις 7 Ιανουαρίου 1943 στο Γ' Νεκροταφείο.

Αγγελική Παναγιωτάτου [1874-1954] Πρώτη φοιτήτρια Ιατρικής το 1892. Πρώτη υφηγήτρια το 1908. Πρώτη καθηγήτρια.

Αντώνιος Παπαδάκης [1810-1878] Μεγάλος ευεργέτης του Πανεπιστημίου.

Γρηγόριος Παπαμιχαήλ [1875-1956] Τακτικός καθηγητής της Απολογητικής και Εγκυκλοπαίδειας της Θεολογίας (1918-1946).

Γεώργιος Παπανικολάου [1883-1962] Απόφοιτος του Πανεπιστημίου Αθηνών. Διάσημος Έλληνας ιατρός, βιολόγος και ερευνητής, ανακάλυψε την πρωτοποριακή κυτταροδιαγνωστική μέθοδο, γνωστή ως Τεστ Παπ.

Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος [1815-1891] Τακτικός καθηγητής της Ιστορίας του Ελληνικού Έθνους (1851-1891).

Νικόλαος Πολίτης [1852-1921] Τακτικός καθηγητής της Ελληνικής Αρχαιολογούμενης Ιστορίας (1892-1921).

Ιωάννα Στεφανόπουλι [1875-1961] Πρώτη γυναίκα φοιτήτρια που ενεγράφη στη Φιλοσοφική Σχολή το 1890.

Σπυρίδων Χάμπας [1893-1918] Βοηθός του Φαρμακευτικού Χημείου. Το 1917 κατατάχθηκε στο Πολεμικό Ναυτικό ως Ανθυποφαρμακοποιός λόγω ειδικότητας και μετατάχθηκε στο Ναυτικό Αεροπορικό Σώμα για να εκπαιδευτεί ως χειριστής αεροπόρος. Στις 7 Ιανουαρίου 1918 το σκάφος του καταρρίφθηκε από γερμανικό καταδρομικό κατά τη διάρκεια αεροπορικής επιδρομής.

Γεώργιος Χατζιδάκης [1848-1941] Τακτικός καθηγητής της Γλωσσολογίας (1890-1922).

Αναστάσιος Χρηστομάνος [1841-1906] Τακτικός καθηγητής της Χημείας (1863-1906).

Κωστής Παλαμιάς [1859-1943] Ποιητής. Διετέλεσε Γραμματέας του Πανεπιστημίου Αθηνών από το 1897 έως το 1928.

1. ΟΙΚΟΣ ΦΟΙΤΗΤΟΥ Α΄ ΦΕΠΑ	13. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
2. ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ	14. ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
3. ΤΜΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	15. ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ
4. ΤΜΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	16. ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
5. ΝΕΑ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ Ν1	17. ΤΜΗΜΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ
6. ΝΕΑ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ Ν2	18. ΤΜΗΜΑ ΦΥΣΙΚΗΣ
7. ΟΙΚΟΣ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ Β΄ ΦΕΠΑ	19. ΤΜΗΜΑ ΧΗΜΕΙΑΣ
8. ΤΜΗΜΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ & ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ	20. ΤΜΗΜΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ
9. ΥΔΡΑΓΩΓΕΙΟ	21. ΤΜΗΜΑ ΒΙΟΛΟΓΙΑΣ
10. ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ	22. ΤΜΗΜΑ ΓΕΩΛΟΓΙΑΣ & ΓΕΩΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
11. ΕΛΚΕ - ΚΑΠΕ	23. ΚΤΗΡΙΟ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ
12. ΤΥΠΑ - ΕΛΚΕ	

